

Dziennik Urzędowy C 216

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 59

16 czerwca 2016

Spis treści

III Akty przygotowawcze

Europejski Bank Centralny

2016/C 216/01	Opinia Europejskiego Banku Centralnego z dnia 6 kwietnia 2016 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady określającej środki na rzecz stopniowego ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym (CON/2016/22)	1
---------------	---	---

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja Europejska

2016/C 216/02	Kursy walutowe euro	5
---------------	---------------------------	---

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2016/C 216/03	Powiadomienie przekazane w imieniu rządu irlandzkiego zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego („dyrektywa gazowa”) w związku z wyznaczeniem spółki Gas Networks Ireland jako operatora systemu przesyłowego – Operator systemu przesyłowego gazu	6
---------------	--	---

PL

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał EFTA

2016/C 216/04	Skarga wniesiona w dniu 23 października 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii (Sprawa E-25/15)	7
2016/C 216/05	Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii (Sprawa E-30/15)	8
2016/C 216/06	Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii (Sprawa E-31/15)	9
2016/C 216/07	Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Księstwu Liechtensteinu (Sprawa E-32/15)	10
2016/C 216/08	Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii (Sprawa E-33/15)	11
2016/C 216/09	Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii (Sprawa E-34/15)	12
2016/C 216/10	Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Królestwu Norwegii (Sprawa E-35/15)	13

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2016/C 216/11	Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa M.8070 – Bancopopular-e/Assets of Barclays Bank) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej ⁽¹⁾	14
---------------	---	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

III

(Akty przygotowawcze)

EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

OPINIA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO

z dnia 6 kwietnia 2016 r.

w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady określającej środki na rzecz stopniowego ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym

(CON/2016/22)

(2016/C 216/01)

Wprowadzenie i podstawa prawna

W dniu 30 października 2015 r. Europejski Bank Centralny (EBC) otrzymał wniosek Rady o wydanie opinii w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady określającej środki na rzecz stopniowego ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w Międzynarodowym Funduszu Walutowym (MFW) (zwanego dalej „projektem decyzji”) ⁽¹⁾.

Właściwość EBC do wydania opinii wynika z art. 138 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z którym, w celu zapewnienia pozycji dla euro w międzynarodowym systemie walutowym, Rada, na wniosek Komisji i po konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym, może przyjąć odpowiednie środki zapewniające jednolitą reprezentację w międzynarodowych instytucjach i konferencjach finansowych. Rada Prezesów wydała niniejszą opinię zgodnie ze zdaniem pierwszym art. 17 ust. 5 Regulaminu Europejskiego Banku Centralnego.

1. Uwagi ogólne

- 1.1 Projekt decyzji opiera się na „Five Presidents' Report” ⁽²⁾, który wzywa do tego, aby, w miarę jak unia gospodarcza i walutowa ewoluuje w stronę unii gospodarczej, finansowej i fiskalnej, powołać jej bardziej jednolitą zewnętrzną reprezentację. EBC zgadza się z celem w postaci stopniowego wzmocnienia zewnętrznej reprezentacji strefy euro w MFW, prowadzącego docelowo do ustanowienia jednej lub większej ilości grup państw strefy euro oraz zapewnienia wyrażania przez strefę euro jednolitego stanowiska.
- 1.2 EBC w pełni wspiera wzmocnienie koordynacji polityk w strefie euro, ponieważ koordynacja taka ma kluczowe znaczenie dla realizacji celu w postaci jednolitej reprezentacji zewnętrznej, zgodnie z art. 4 i art. 9 projektu decyzji. Jakkolwiek koordynacja uległa w ostatnich latach pewnej poprawie, nadal wymaga ona dalszego wzmocnienia i usprawnienia w sposób współmierny do zarządzania gospodarczego w strefie euro, które w ostatnich latach zostało już wzmocnione, a także do przewidywanej głębszej integracji, zarysowanej w „Five Presidents' Report”.
- 1.3 EBC pragnie podkreślić, że kluczowe znaczenie dla osiągnięcia jednolitej i skutecznej reprezentacji strefy euro w MFW ma pełne przestrzeganie przez wszystkie zaangażowane podmioty zasady lojalnej współpracy. W tym zakresie art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zobowiązuje Unię i państwa członkowskie do wzajemnego szacunku oraz udzielania sobie wzajemnego wsparcia w wykonywaniu zadań wynikających z TUE i TFUE (zwanymi dalej wspólnie „Traktatami”). Zasada ta zobowiązuje państwa członkowskie do podejmowania wszelkich środków właściwych dla zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii oraz do powstrzymania się od podejmowania wszelkich środków, które mogłyby zagrażać urzeczywistnieniu celów Unii. Art. 13 ust. 2 TUE zobowiązuje do wzajemnej lojalnej współpracy instytucje Unii.
- 1.4 EBC zauważa, że projekt decyzji zmierza do ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w ramach prawa Unii, bez modyfikowania struktury uczestnictwa partej na państwach, przewidzianej w Umowie o Międzynarodowym Funduszu Walutowym ⁽³⁾ (zwanej dalej „umową o MFW”). Wydaje się, że w pełni jednolita reprezentacja strefy euro w MFW wymagałaby zmiany umowy o MFW umożliwiającej uczestnictwo organizacjom ponadnarodowym, takim jak Unia/strefa euro. EBC zauważa, że taka reforma nie jest przewidziana w projekcie decyzji. Jednolita reprezentacja strefy euro w MFW jest zatem ograniczona do obszarów polityki przekazanych Unii.

⁽¹⁾ COM(2015) 603 final.

⁽²⁾ Zob. „Five Presidents' Report on Completing Europe's Economic and Monetary Union”, 22 czerwca 2015 r., dostępny na stronie internetowej www.ec.europa.eu.

⁽³⁾ Art. II i art. III umowy o MFW.

- 1.5 EBC zauważa, że krajowe banki centralne (KBC) należące do Eurosystemu i Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) odgrywają ważną rolę w reprezentowaniu swoich krajów w MFW w ramach struktury uczestnictwa w MFW opartej na państwach. Zgodnie z art. V ust. 1 umowy o MFW⁽¹⁾ każdy członek MFW wyznacza organ, za pośrednictwem którego będzie prowadził transakcje z MFW. W większości państw członkowskich strefy euro takimi wyznaczonymi organami są KBC⁽²⁾. Ponadto KBC odgrywają istotną rolę w reprezentowaniu swoich państw członkowskich w organach decyzyjnych MFW. W większości państw członkowskich strefy euro⁽³⁾ prezes KBC pełni funkcję członka Rady Gubernatorów z ramienia swojego państwa, w pozostałych natomiast – funkcję zastępcy członka Rady Gubernatorów. Ponadto w wielu przypadkach prezes KBC pełni funkcję zastępcy członka Międzynarodowego Komitetu Walutowego i Finansowego. Wiele KBC uczestniczy również w procedurze wyboru dyrektorów wykonawczych (i ich zastępców) z ramienia swoich państw, a niektóre z tych KBC same dokonują tego wyboru.

Zgodnie z umową o MFW⁽⁴⁾ każde państwo członkowskie strefy euro wyznaczy swój bank centralny jako depozytariusza wszystkich zasobów Funduszu w swej walucie. Ponadto KBC Eurosystemu utrzymują i zarządzają specjalnymi prawami ciągnięcia (SDR) przydzielonymi im odpowiednim państwom z tytułu uczestnictwa w Departamencie Specjalnych Praw Ciągnięcia⁽⁵⁾ oraz uczestniczą w dobrowolnych transakcjach, których przedmiotem są specjalne prawa ciągnięcia. Ponadto KBC Eurosystemu uczestniczą w planie transakcji finansowych MFW, zapewniają obowiązkowe przydziały udziału ich państw w MFW oraz – w razie potrzeby – udzielają dobrowolnych linii kredytowych dwustronnie na rzecz MFW oraz w kontekście ogólnego porozumienia pożyczkowego i nowego porozumienia pożyczkowego MFW.

- 1.6 Z perspektywy prawa Unii Traktaty uznają rolę, jaką KBC i EBC odgrywają wobec MFW. Zgodnie ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego (zwanym dalej „Statutem ESBC”) EBC i KBC mogą, w miarę potrzeby, ustanawiać stosunki z organizacjami międzynarodowymi i przeprowadzać z nimi wszystkie typy operacji bankowych, w tym operacje udzielania i zaciągania pożyczek⁽⁶⁾. KBC mogą dokonywać operacji związanych z wypełnianiem swoich zobowiązań w stosunku do organizacji międzynarodowych⁽⁷⁾. EBC może utrzymywać pozycje rezerwowe w MFW i specjalne prawa ciągnięcia i zarządzać nimi oraz akceptować łączenie tych aktywów⁽⁸⁾. W tym zakresie EBC został wskazany przez Radę Wykonawczą MFW jako posiadacz specjalnych praw ciągnięcia zgodnie z postanowieniami umowy o MFW⁽⁹⁾.
- 1.7 EBC rozumie, że projekt decyzji nie zmierza do zmiany porozumień, jakie państwa członkowskie strefy euro zawarły w celu zapewnienia wykonywania praw i obowiązków wynikających z uczestnictwa w MFW. Z takim zastrzeżeniem EBC jest gotów wesprzeć wysiłki Rady mające na celu zapewnienie jednolitej reprezentacji strefy euro we wszystkich organach MFW oraz odgrywać w takiej jednolitej reprezentacji strefy euro rolę określoną przez Radę. Środki oparte na art. 138 TFUE będą musiały w odpowiedni sposób uwzględniać fakt, iż zakres tego artykułu jest ograniczony do tych obszarów polityki, które zostały przekazane Unii oraz w których EBC i KBC w sposób niezależny wykonują określone kompetencje powierzone im na mocy TFUE i Statutu ESBC⁽¹⁰⁾.

2. Uwagi szczegółowe

2.1 Niezależność Eurosystemu

- 2.1.1 Jak wskazano powyżej, cel ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w MFW może zostać osiągnięty jedynie z poszanowaniem kompetencji Eurosystemu, w szczególności wynikających z art. 127 TFUE, a także jego

⁽¹⁾ Zob. art. V ust. 1 umowy o MFW, który stanowi, że każdy członek prowadzi swoje transakcje z Funduszem wyłącznie za pośrednictwem swojego ministerstwa odpowiedzialnego za finanse publiczne, banku centralnego, funduszu stabilizacyjnego albo innego podobnego agenta finansowego, oraz że Fundusz prowadzi transakcje wyłącznie z tymi organami lub za ich pośrednictwem.

⁽²⁾ Zob. np. w Austrii: art. 1 i 2 ustawy federalnej z dnia 23 czerwca 1971 r. w sprawie podwyższenia udziału Austrii w MFW oraz przekazania całego udziału przez Oesterreichische Nationalbank, BGBl nr 309/1971; Niemcy: art. 3 ust. 2 ustawy w sprawie umowy o MFW z dnia 9 stycznia 1978 r. (BGBl. 1978 II str. 13) ze zmianami wynikającymi z art. 298 rozporządzenia z dnia 31 sierpnia 2015 r. (BGBl. I str. 1474); Finlandia: art. 2 ustawy 68/1977 w sprawie zatwierdzenia niektórych zmian w Traktacie o Międzynarodowym Funduszu Walutowym; Słowenia: art. 4 ustawy o uczestnictwie Republiki Słowenii w Międzynarodowym Funduszu Walutowym; Portugalia: art. 1 ust. 1 dekretu z mocą ustawy nr 245/89 z dnia 5 sierpnia 1989 r.

⁽³⁾ Jest tak np. w Belgii, Estonii, Niemczech, na Łotwie, Litwie i Malcie, w Holandii, Austrii, na Słowacji, w Słowenii, Finlandii i Portugalii.

⁽⁴⁾ Zob. art. XIII ust. 2(a) umowy o MFW.

⁽⁵⁾ Zob. art. XVII umowy o MFW.

⁽⁶⁾ Zob. pierwsze i czwarte tiret art. 23 Statutu ESBC.

⁽⁷⁾ Zob. art. 31 ust. 1 Statutu ESBC.

⁽⁸⁾ Zob. art. 30 ust. 5 Statutu ESBC.

⁽⁹⁾ Zob. art. XVII ust. 3 umowy o MFW.

⁽¹⁰⁾ W przypadku EBC należy również wziąć pod uwagę zadania powierzone mu na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

niezależności, w szczególności wynikającej z art. 130 TFUE i art. 7 Statutu ESBC. Istniejąca w prawie Unii zasada niezależności ma na celu ochronę Eurosystemu przed wszelkimi formami nacisku politycznego, by umożliwić mu skuteczną realizację celów związanych z powierzonymi mu zadaniami, dzięki niezależnemu wykonywaniu specyficznych uprawnień przyznanych mu w prawie Unii⁽¹⁾.

- 2.1.2 Art. 138 ust. 2 TFUE nie może ograniczać niezależności Eurosystemu. Aby spełniać warunek „odpowiedniości” w rozumieniu art. 138 ust. 2 TFUE, projekt decyzji powinien zatem zapewniać ochronę niezależnego wykonywania zadań i uprawnień Eurosystemu przez cały okres trwania procesu wypracowywania optymalnego modelu organizacji jednolitej zewnętrznej reprezentacji strefy euro w MFW. Jakkolwiek cele, zadania i szczególnie uprawnienia chronione zasadą niezależności Eurosystemu nieustannie ewoluują, poniżej znajduje się opis najważniejszych z nich.
- 2.1.3 Podstawowym celem Eurosystemu jest utrzymanie stabilności cen (pierwsze zdanie art. 127 ust. 1 TFUE i art. 2 Statutu ESBC oraz drugie zdanie art. 282 ust. 2 TFUE). Ustanowienie tego celu jest nierozdzielnie związane z przyznaniem Eurosystemowi dużego zakresu niezależności, ponieważ ustanowiony w TFUE wymóg niezależności banku centralnego odzwierciedla powszechnie przyjęty pogląd, że głównemu celowi utrzymania stabilności cen najlepiej służy w pełni niezależny bank centralny z precyzyjnie zdefiniowanym mandatem⁽²⁾. Zgodnie z drugim zdaniem art. 282 ust. 1 TFUE Eurosystem prowadzi politykę pieniężną Unii. W kontekście art. 3 ust. 1 lit. c) oraz drugiego zdania art. 282 ust. 1 TFUE terminu „polityka pieniężna” nie należy rozumieć w zawężający i techniczny sposób jako odnoszącego się wyłącznie do podstawowego zadania the Eurosystemu, o którym mówi pierwsze tiret art. 127 ust. 2 TFUE. Takie wąskie rozumienie nie jest ani pożądane, ani zamierzone. EBC rozumie termin „polityka pieniężna” jako odzwierciedlający tytuł rozdziału 2 tytułu VIII części trzeciej TFUE, a co za tym idzie uważa, że termin ten obejmuje wszystkie szczególnie uprawnienia dotyczące euro, opisane w odpowiednich postanowieniach TFUE, w szczególności art. 127 i art. 128 TFUE⁽³⁾.
- 2.1.4 Eurosystem ma również cele dodatkowe: bez uszczerbku dla celu utrzymania stabilności cen Eurosystem wspiera ogólne polityki gospodarcze w Unii, mając na względzie przyczynianie się do osiągnięcia celów Unii ustanowionych w artykule 3 TUE (zob. również drugie zdanie art. 127 ust. 1 TFUE, trzecie zdanie art. 282 ust. 2 TFUE oraz art. 2 Statutu ESBC). Cele określone w art. 3 TUE zostały dodatkowo doprecyzowane w art. 119-127 TFUE.
- 2.1.5 I wreszcie, poza celami określonymi w TFUE, Eurosystem przyczynia się do należytego wykonywania polityk prowadzonych przez właściwe organy w odniesieniu do nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i do stabilności systemu finansowego, zgodnie z art. 127 ust. 5 TFUE. Eurosystem realizuje cel w postaci zapewnienia bezpieczeństwa i dobrej kondycji instytucji kredytowych w odniesieniu do szczególnych zadań dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, powierzonych EBC przez Radę na podstawie art. 127 ust. 6 TFUE. Od listopada 2014 r. EBC realizuje te zadania w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego, który składa się z EBC i właściwych organów krajowych. W tym zakresie EBC jest także związany obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej⁽⁴⁾ oraz ma obowiązek działać w sposób niezależny, zgodnie z art. 19 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013.

2.2 Status EBC w MFW jako obserwatora

- 2.2.1 EBC jest jedyną instytucją Unii wymienioną w art. 13 ust. 1 TUE, której nadano międzynarodową osobowość prawną⁽⁵⁾. Zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 2 Statutu ESBC w dziedzinie współpracy międzynarodowej związanej z zadaniami powierzonymi ESBC o sposobie reprezentacji ESBC decyduje EBC. EBC decyduje również o swoim i krajowych banków centralnych uczestnictwie w międzynarodowych instytucjach walutowych. Art. 6 ust. 3 Statutu ESBC stanowi, że art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 2 stosuje się bez uszczerbku dla środków przyjętych przez Radę na podstawie art. 138 ust. 2 TFUE, tak aby zapewnić jednolitą reprezentację strefy euro w międzynarodowych instytucjach i konferencjach finansowych.

⁽¹⁾ Zob. pkt 134 wyroku w sprawie C-11/00 Komisja/Europejski Bank Centralny, ECLI:EU:C:2003:395.

⁽²⁾ Zob. pierwszy akapit sekcji „Niezależność funkcjonalna” w rozdziale 2.2.3 Raportu o konwergencji EBC z 2014 r.

⁽³⁾ Zob. pkt 9 opinii CON/2003/20 dotyczący terminu „polityka pieniężna” w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. c) TFUE. Jako że Statut ESBC stanowi integralną część Traktatów (art. 51 TUE), termin „polityka pieniężna” odnosi się również do postanowień dotyczących polityki pieniężnej zawartych w Statucie ESBC.

⁽⁴⁾ Zob. art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1024/2013.

⁽⁵⁾ Zob. art. 282 ust. 3 TFUE, art. 9 ust. 1 Statutu ESBC oraz art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013. Międzynarodowa osobowość prawna EBC jest ograniczona do wykonywanych przez EBC funkcji oraz odpowiednich postanowień Traktatów. Dlatego też, zgodnie z art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 2 Statutu ESBC w dziedzinie współpracy międzynarodowej związanej z zadaniami powierzonymi ESBC o sposobie reprezentacji ESBC decyduje EBC. EBC decyduje również o swoim i krajowych banków centralnych uczestnictwie w międzynarodowych instytucjach walutowych. Art. 6 ust. 3 Statutu ESBC stanowi, że art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 2 stosuje się bez uszczerbku dla środków przyjętych przez Radę na podstawie art. 138 ust. 2 TFUE, tak aby zapewnić jednolitą reprezentację strefy euro w międzynarodowych instytucjach i konferencjach finansowych.

EBC nadal powinien pełnić wiodącą rolę w reprezentacji strefy euro w MFW, tj. rolę w pełni uwzględniającą fakt, iż Eurosystem niezależnie wykonuje szczególne uprawnienia powierzone mu postanowieniami TFUE i Statutu ESBC, podobnie jak czyni to EBC w odniesieniu do uprawnień przyznanych mu na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1024/2013. Dlatego też rola ta musi obejmować przynajmniej te prawa, które obecnie EBC, jako przedstawiciel Eurosystemu, ma z tytułu bycia obserwatorem w MFW, tj. prawo przedstawiania i składania pisemnych stanowisk skierowanych do organów MFW. Jeżeli organizacja jednolitej zewnętrznej reprezentacji doprowadzi do zwiększenia praw strefy euro w MFW, może zaistnieć potrzeba odpowiedniego rozszerzenia roli EBC. W tym kontekście EBC uważa, że cel w postaci ustanowienia jednolitej reprezentacji strefy euro w MFW może zostać osiągnięty wyłącznie poprzez pełne respektowanie znaczenia niezależnego wykonywania szczególnych uprawnień EBC w dziedzinie reprezentacji zewnętrznej. Opinie i wynikające z nich stanowiska strefy euro powinny być starannie skoordynowane i wyrażane jednym głosem. Oznacza to jednak, że organizacja jednolitej reprezentacji musi w pełni uwzględniać wewnętrzny podział kompetencji oraz odpowiadających im mandatów poszczególnych instytucji Unii, jak również oparte na Traktacie gwarancje niezależności, mające na celu ochronę Eurosystemu przed wszelkimi formami nacisku politycznego, by umożliwić mu skuteczną realizację celów związanych z powierzonymi mu zadaniami.

2.2.2 Ponadto, jak wskazano powyżej, jednolita reprezentacja musiałaby być zorganizowana z pełnym poszanowaniem zasady wzajemnej lojalnej współpracy pomiędzy instytucjami Unii (art. 13 ust. 2 TUE). Dlatego też EBC przewiduje, że Komisja i Rada przyczynią się do osiągnięcia celu, jakim jest utworzenie jednolitej reprezentacji strefy euro zgodnie z mandatem i uprawnieniami Eurosystemu. EBC zakłada, że taka jednolita reprezentacja będzie podtrzymywać ugruntowaną praktykę ścisłej współpracy z bankami centralnymi przy przygotowywaniu wspólnych stanowisk strefy euro na potrzeby procesu decyzyjnego MFW oraz udziału KBC Eurosystemu w tym procesie, mając na względzie ich wiedzę ekspercką w dziedzinach, w których aktywny jest MFW.

2.2.3 Obecnie EBC jest na stałe reprezentowany w dwóch organach MFW. Prezes EBC jest obserwatorem w Międzynarodowym Komitecie Walutowym i Finansowym. Ponadto EBC ma status obserwatora w Radzie Wykonawczej MFW w odniesieniu do spraw związanych z jego mandatem⁽¹⁾. W szczególności EBC jest zapraszany do wysyłania przedstawiciela na posiedzenia Rady Wykonawczej MFW, gdy przedmiotem obrad są następujące kwestie: a) polityka strefy euro w kontekście konsultacji z członkami w trybie art. IV; b) nadzór Funduszu na podstawie art. IV nad polityką poszczególnych członków ze strefy euro; c) rola strefy euro w międzynarodowym systemie walutowym; d) światowa perspektywa ekonomiczna; e) globalne raporty dotyczące stabilności finansowej; f) rozwój światowej sytuacji ekonomicznej i rynkowej. Ponadto EBC jest zapraszany do wysyłania przedstawiciela na posiedzenia Rady Wykonawczej MFW w przypadku tych tematów obrad, które EBC i Fundusz uznają za będące we wspólnym interesie w kontekście wykonywania swoich mandatów. Przysługujący EBC status obserwatora oznacza, że – za zgodą przewodniczącego – przedstawiciel EBC może zwracać się, ustnie lub na piśmie, do Rady Wykonawczej MFW w sprawach, w których EBC został zaproszony, natomiast prawo podnoszenia kwestii i podejmowania decyzji w sprawach dotyczących pełnego spektrum obrad na forach MFW jest zarezerwowane dla państw członkowskich.

2.3 Uwagi techniczne i propozycje zmian

Szczegółowe propozycje zmiany brzmienia projektu decyzji wraz z uzasadnieniem zostały zawarte w odrębnym roboczym dokumencie technicznym, który jest dostępny w języku angielskim na stronie internetowej EBC.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 6 kwietnia 2016 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

⁽¹⁾ Decyzja nr 12925-(03/1) z 27 grudnia 2002 r., ze zmianami wynikającymi z decyzji nr 13414-(05/01) z 23 grudnia 2004 r., decyzji nr 13612-(05/108) z 22 grudnia 2005 r. i decyzji nr 14517-(10/1) z 5 stycznia 2010 r.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro ⁽¹⁾

15 czerwca 2016 r.

(2016/C 216/02)

1 euro =

Waluta	Kurs wymiany	Waluta	Kurs wymiany		
USD	Dolar amerykański	1,1230	CAD	Dolar kanadyjski	1,4438
JPY	Jen	119,29	HKD	Dolar Hongkongu	8,7162
DKK	Korona duńska	7,4356	NZD	Dolar nowozelandzki	1,5974
GBP	Funt szterling	0,79158	SGD	Dolar singapurski	1,5215
SEK	Korona szwedzka	9,3540	KRW	Won	1 316,08
CHF	Frank szwajcarski	1,0817	ZAR	Rand	17,1016
ISK	Korona islandzka		CNY	Yuan renminbi	7,3905
NOK	Korona norweska	9,3415	HRK	Kuna chorwacka	7,5278
BGN	Lew	1,9558	IDR	Rupia indonezyjska	15 010,63
CZK	Korona czeska	27,073	MYR	Ringgit malezyjski	4,6054
HUF	Forint węgierski	313,86	PHP	Peso filipińskie	52,032
PLN	Złoty polski	4,4119	RUB	Rubel rosyjski	73,7390
RON	Lej rumuński	4,5358	THB	Bat tajlandzki	39,602
TRY	Lir turecki	3,2905	BRL	Real	3,8945
AUD	Dolar australijski	1,5188	MXN	Peso meksykańskie	21,1993
			INR	Rupia indyjska	75,3670

⁽¹⁾ Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez EBC.

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Powiadomienie przekazane w imieniu rządu irlandzkiego zgodnie z art. 10 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego („dyrektywa gazowa”) w związku z wyznaczeniem spółki Gas Networks Ireland jako operatora systemu przesyłowego – Operator systemu przesyłowego gazu

(2016/C 216/03)

W następstwie certyfikacji Gas Networks Ireland jako operatora systemu przesyłowego wydzielonego pod względem własności (art. 9 dyrektywy gazowej), Komisja ds. Regulacji Energii (CER) – jako krajowy organ regulacyjny w Irlandii – powiadomiła Komisję o urzędowym zatwierdzeniu i wyznaczeniu wspomnianej spółki na operatora systemu przesyłowego działającego zgodnie z art. 10 dyrektywy gazowej.

Dodatkowe informacje można uzyskać pod adresem:

<http://www.cer.ie/> (nr ref: CER/16/113)

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii**(Sprawa E-25/15)**

(2016/C 216/04)

Skarga przeciwko Islandii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 23 października 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Markusa Schneidera i Clémence Perrin, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35 Rue Belliard, 1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) orzeczenie, że, nie podejmując w wyznaczonym terminie wszystkich środków koniecznych w celu odzyskania od beneficjentów pomocy państwa uznanej za niezgodną z funkcjonowaniem Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym na mocy art. 2, 3, 4 i 5 decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 404/14/COL z dnia 8 października 2014 r. w sprawie programu zachęt inwestycyjnych na Islandii, nie anulując w wyznaczonym terminie wszelkich zaległych wypłat pomocy, o których mowa w art. 7 zdanie trzecie wspomnianej decyzji i nie przedstawiając Urzędowi Nadzoru EFTA w wyznaczonym terminie wszystkich informacji wymienionych w art. 8 tej decyzji, Islandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 14 ust. 3 w części II protokołu 3 do Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 6, 7 i 8 decyzji nr 404/14/COL;
- 2) obciążenie Islandii kosztami.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Islandia nie dotrzymała zobowiązań określonych w decyzji Urzędu nr 404/14/COL z dnia 8 października 2014 r. w sprawie programu zachęt inwestycyjnych na Islandii („decyzja w sprawie odzyskania środków” lub „decyzja”).
- Urząd Nadzoru EFTA stwierdza, że w decyzji w sprawie odzyskania środków ustalił między innymi, że pięć umów inwestycyjnych, które Islandia zawarła z przedsiębiorstwami, dotyczyło nowej pomocy państwa niezgodnej z funkcjonowaniem Porozumienia EOG.
- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że art. 6 decyzji zobowiązuje Islandię do podjęcia wszelkich środków koniecznych do odzyskania od beneficjentów bezprawnie przyznanej pomocy, o której mowa w art. 2, 3, 4 i 5 decyzji.
- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że art. 7 zdanie trzecie decyzji o w sprawie odzyskania środków zobowiązuje Islandię do anulowania wszelkich zaległych wypłat pomocy od daty notyfikacji decyzji, tzn. od 8 października 2014 r.
- Ponadto Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że zgodnie z art. 8 decyzji w sprawie odzyskania środków Islandia jest zobowiązana do dostarczenia Urzędowi informacji wyszczególnionych w wyżej wymienionym artykule w terminie do dnia 9 grudnia 2014 r.

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii**(Sprawa E-30/15)**

(2016/C 216/05)

Skarga przeciwko Islandii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 16 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Clémence Perrin i Marlene Lie Hakkebo, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35 Rue Belliard, 1040 Bruxelles/Brussel, BELGIQUE/BELGIË.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) orzeczenie, że Islandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy aktu, o którym mowa w rozdziale XIII pkt 15q w załączniku II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji), dostosowanego do Porozumienia EOG protokołem 1 do tego porozumienia, oraz na mocy art. 7 Porozumienia, nie przyjmując w wyznaczonym terminie środków niezbędnych do wykonania przywołanego aktu lub nie powiadamiając Urzędu Nadzoru EFTA o ich przyjęciu;
- 2) obciążenie Islandii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy niezastosowania się przez Islandię najpóźniej do dnia 14 marca 2015 r. do uzasadnionej opinii Urzędu Nadzoru EFTA z dnia 14 stycznia 2015 r. dotyczącej niewdrożenia przez to państwo do swojego krajowego porządku prawnego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji („akt prawny”), przywołanej w rozdziale XIII pkt 15q załącznika II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dostosowanej do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia.
 - Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Islandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego aktu prawnego oraz art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia aktu.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii**(Sprawa E-31/15)**

(2016/C 216/06)

Skarga przeciwko Islandii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Øyvinda Bø oraz Íris Ísberg, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35 Rue Belliard, 1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) orzeczenie, że Islandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy aktu, o którym mowa w pkt 9f załącznika XVII do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (*dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/77/UE z dnia 27 września 2011 r. dotycząca zmiany dyrektywy 2006/116/WE w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych*), dostosowanego do Porozumienia EOG protokołem 1 do Porozumienia, oraz na mocy art. 7 Porozumienia, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia aktu lub nie powiadamiając Urzędu Nadzoru EFTA o ich przyjęciu;
- 2) obciążenie Islandii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy niezastosowania się przez Islandię najpóźniej do dnia 8 czerwca 2015 r. do uzasadnionej opinii Urzędu Nadzoru EFTA z dnia 8 kwietnia 2015 r. dotyczącej niewdrożenia przez to państwo do swojego krajowego porządku prawnego *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/77/UE z dnia 27 września 2011 r. dotyczącej zmiany dyrektywy 2006/116/WE w sprawie czasu ochrony prawa autorskiego i niektórych praw pokrewnych* („akt prawny”), przywołanej w pkt 9f załącznika XVII do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i dostosowanej do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia.
- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Islandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego aktu prawnego oraz art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia aktu.

**Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Księstwu
Liechtensteinu**
(Sprawa E-32/15)
(2016/C 216/07)

Skarga przeciwko Księstwu Liechtensteinu została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Øyvinda Bø i Marlene Lie Hakkebo, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35, Rue Belliard, 1040 Bruxelles/Brussel, Belgique/België.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

1) orzeczenie, że Księstwo Liechtensteinu uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy aktów, o których mowa w pkt 24f załącznika VIII do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym:

- dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, oraz
- dyrektywy Komisji 2011/94/UE z dnia 28 listopada 2011 r. zmieniającej dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy,
- dyrektywy Komisji 2012/36/UE z dnia 19 listopada 2012 r. zmieniającej dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy,

dostosowanych do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia, oraz na mocy art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w wyznaczonym terminie środków niezbędnych do wykonania aktów prawnych lub nie powiadamiając Urzędu Nadzoru EFTA o ich przyjęciu;

2) obciążenie Księstwa Liechtensteinu kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy niezastosowania się przez Księstwo Liechtensteinu najpóźniej do dnia 24 sierpnia 2015 r. do uzasadnionej opinii Urzędu Nadzoru EFTA z dnia 24 czerwca 2015 r. dotyczącej niewdrożenia przez to państwo do swojego krajowego porządku prawnego dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy, a także

dyrektywy Komisji 2011/94/UE z dnia 28 listopada 2011 r. zmieniającej dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy, oraz

dyrektywy Komisji 2012/36/UE z dnia 19 listopada 2012 r. zmieniającej dyrektywę 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie praw jazdy („akt prawny”), przywołanych w pkt 24f załącznika VIII do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, dostosowanych do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia.

- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Księstwo Liechtensteinu uchybiło zobowiązaniom wynikającym z art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia tych aktów.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii**(Sprawa E-33/15)**

(2016/C 216/08)

Skarga przeciwko Islandii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Clémence Perrin oraz Íris Ísberg, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35, Rue Belliard, B-1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

1. orzeczenie, że Islandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy aktu, o którym mowa w rozdziale XIII pkt 15q w załączniku II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (*dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii*), dostosowanego do Porozumienia EOG protokołem 1 do tego porozumienia, oraz na mocy art. 7 Porozumienia, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia tego aktu lub nie powiadamiając Urzędu Nadzoru EFTA o ich przyjęciu;
2. obciążenie Islandii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy niezastosowania się przez Islandię najpóźniej do dnia 14 marca 2015 r. do uzasadnionej opinii Urzędu Nadzoru EFTA z dnia 14 stycznia 2015 r. dotyczącej niewdrożenia przez to państwo do swojego krajowego porządku prawnego *dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/26/UE z dnia 25 października 2012 r. zmieniającej dyrektywę 2001/83/WE w zakresie nadzoru nad bezpieczeństwem farmakoterapii* („akt prawny”), przywołanej w rozdziale XIII pkt 15q w załączniku II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i dostosowanej do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia.
- Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Islandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z tego aktu prawnego oraz art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia tego aktu.

Skarga wniesiona w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Islandii**(Sprawa E-34/15)**

(2016/C 216/09)

Skarga przeciwko Islandii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 17 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Øyvinda Bø and Íris Ísberg, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35 Rue Belliard, 1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) orzeczenie, że Islandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy aktu, o którym mowa w rozdziale XXIV pkt 1a w załączniku II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (*dyrektywa Komisji 2012/46/UE z dnia 6 grudnia 2012 r. zmieniająca dyrektywę 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach*), dostosowanego do Porozumienia EOG protokołem 1 do tego porozumienia, oraz na mocy art. 7 Porozumienia, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia tego aktu lub nie powiadamiając Urzędu Nadzoru EFTA o ich przyjęciu;
- 2) obciążenie Islandii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarga dotyczy niezastosowania się przez Islandię najpóźniej do dnia 13 lipca 2015 r. do uzasadnionej opinii Urzędu Nadzoru EFTA z dnia 13 maja 2015 r. dotyczącej niewdrożenia przez to państwo do swojego krajowego porządku prawnego *dyrektywy Komisji 2012/46/UE z dnia 6 grudnia 2012 r. zmieniającej dyrektywę 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach* („akt prawny”), przywołanej w rozdziale XXIV pkt 1a w załączniku II do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym i dostosowanej do Porozumienia protokołem 1 do tego porozumienia.
 - Urząd Nadzoru EFTA twierdzi, że Islandia uchybiła zobowiązaniom wynikającym z aktu prawnego oraz art. 7 Porozumienia EOG, nie przyjmując w przewidzianym terminie środków niezbędnych do wdrożenia tego aktu.
-

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Królestwu Norwegii

(Sprawa E-35/15)

(2016/C 216/10)

Skarga przeciwko Królestwu Norwegii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 22 grudnia 2015 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Carstena Zatschlera, Markusa Schneidera i Øyvinda Bø, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, 35, Rue Belliard, B-1040 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

1. orzeczenie, że Królestwo Norwegii uchybiło swoim zobowiązaniom wynikającym z aktu prawnego, o którym mowa w pkt 56i załącznika XIII do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (*dyrektywa 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku*), w wyznaczonym terminie,
 - a. nie opracowując i nie wdrażając odpowiedniego planu odbioru odpadów i obchodzenia się z nimi dla każdego portu w Norwegii, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2000/59/WE;
 - b. nie oceniając i nie zatwierdzając planów odbioru odpadów i obchodzenia się z nimi dla wszystkich portów w Norwegii, nie monitorując ich realizacji oraz nie zapewniając ich ponownego zatwierdzenia co najmniej co trzy lata zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ust. 3 dyrektywy 2000/59/WE; oraz
 - c. nie zapewniając dostępność portowych urządzeń do odbioru odpadów we wszystkich portach w Norwegii odpowiednich do potrzeby statków zwykle korzystających z portu, bez powodowania niepotrzebnych opóźnień dla statków, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2000/59/WE;
2. obciążenie Królestwa Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Urząd Nadzoru EFTA stwierdza, że Królestwo Norwegii nie dopełniło w odpowiednim czasie podstawowych obowiązków w zakresie ochrony środowiska morskiego nałożonych dyrektywą 2000/59/WE („dyrektywa” lub „dyrektywa o portowych urządzeniach do odbioru”).
- W celu ograniczenia zrzutu odpadów wytworzonych przez statki i pozostałości ładunku do morza, przepisy dyrektywy zobowiązują państwa EOG do zapewnienia dostępności odpowiednich urządzeń zdolnych do odbioru odpadów wytwarzanych na statkach oraz pozostałości ładunku we wszystkich ich portach oraz do opracowania i wdrożenia planów odbioru odpadów oraz obchodzenia się z nimi dla każdego portu.
- Dnia 23 października 2007 r. władze norweskie powiadomiły Urząd Nadzoru EFTA, że dyrektywa o portowych urządzeniach do odbioru została wdrożona do prawa krajowego.
- Na wniosek Urzędu Nadzoru EFTA Europejska Agencja Bezpieczeństwa Morskiego przeprowadziła kontrolę i wydała dnia 28 września 2010 r. sprawozdanie, w którym opisała m.in. uchybienia Norwegii w zakresie zapewnienia zgodności z wymogami dyrektywy.
- Dnia 10 lipca 2013 r. Urząd Nadzoru EFTA wydał uzasadnioną opinię, w której stwierdził, że Norwegia nie wypełniła m.in. obowiązków spoczywających na niej na mocy art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 3 dyrektywy. Zwrócono się do Norwegii o podjęcie niezbędnych środków w celu zastosowania się do uzasadnionej opinii najpóźniej do dnia 10 września 2013 r.
- Urząd Nadzoru EFTA stwierdza, że do tego dnia Norwegia nie wypełniła swoich obowiązków dotyczących (i) opracowania i wdrożenia odpowiedniego planu odbioru odpadów i obchodzenia się z nimi dla każdego portu w Norwegii, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ust. 1 dyrektywy; (ii) oceny i zatwierdzenia planów odbioru odpadów i obchodzenia się z nimi dla wszystkich portów w Norwegii, monitorowania ich realizacji oraz zapewnienia ich ponownego zatwierdzenia co najmniej co trzy lata, zgodnie z wymogiem zawartym w art. 5 ust. 3 dyrektywy; oraz (iii) zapewnienia dostępności portowych urządzeń do odbioru odpadów we wszystkich portach na swoim terytorium zgodnie z wymogiem zawartym w art. 4 ust. 1 dyrektywy.

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa M.8070 – Bancopopular-e/Assets of Barclays Bank)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2016/C 216/11)

1. W dniu 9 czerwca 2016 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽¹⁾, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Bancopopular-e SA („E-Com” lub „nabywca”) przejmuje, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wyłączną kontrolę nad transakcjami kartami płatniczymi Barclays w Hiszpanii i Portugalii („cel”) od banku Barclays PLC („Barclays” lub „sprzedawca”).

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

- E-com świadczy usługi związane z wydawaniem kart płatniczych w Hiszpanii. Świadczy on również, w mniejszym zakresie, usługi związane z pośrednictwem ubezpieczeniowym i dystrybucją ubezpieczeń na rynku hiszpańskim. E_Com jest spółką joint venture wspólnie kontrolowaną przez Banco Popular i niektóre powiązane fundusze prywatne zarządzane przez Värde Partners Inc. („Värde”),
- Cel obejmuje transakcje kartami płatniczymi Barclays w Portugalii i Hiszpanii, polegające na wydawaniu, marketingu i obsłudze konsumenckich rachunków kredytowych, konsumenckich kart kredytowych, produktów i produktów płatniczych związanych z konsumenckimi kartami kredytowymi oraz kredytów konsumenckich. Dodatkowo cel nieznacznie obecny jest na rynku dystrybucji usług ubezpieczeniowych w Hiszpanii i Portugalii.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona transakcja może wchodzić w zakres rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja Europejska zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z zawiadomieniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury rozpatrywania niektórych koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004⁽²⁾ sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym zawiadomieniu.

4. Komisja Europejska zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja Europejska musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie 10 dni od daty niniejszej publikacji. Można je przysłać do Komisji Europejskiej faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: M.8070 – Bancopopular-e/Assets of Barclays Bank, na poniższy adres:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

⁽¹⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 (rozporządzenie w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw).

⁽²⁾ Dz.U. C 366 z 14.12.2013, s. 5.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL